

Gwendoline Riley

PRIMER

AMOR

Traducció Àfrica Rubiés Mirabet



Editorial **LES**
HORES

PRIMER AMOR

Gwendoline Riley
PRIMER AMOR

Traducció d'Àfrica Rubiés Mirabet

Editorial **LES HORES**

Títol original: *First Love*
Autor: Gwendoline Riley

Primera edició: Novembre 2018

© Gwendoline Riley, 2017

© de la traducció: Àfrica Rubiés Mirabet
© de la correcció: Maite Puig, Manuel Gómez Poyato i David Sempere
© de l'edició: Editorial Les Hores S.L.

www.editorialleshores.com
hola@editorialleshores.com

Disseny de col·lecció i coberta: Natural www.designisnatural.com
© de les fotos de la coberta: IStockPhotos

Maquetació: Dan Monells www.room.cat
Impressió: Estugraf Impresores S.L. (Madrid)

Dipòsit legal: B-25014-2018
ISBN: 978-84-949049-1-2

Les Hores forma part de l'Associació d'Editorials Independents



Amb el suport del Departament de Cultura



Tots els drets reservats.

Queda prohibida la reproducció total o parcial d'aquest llibre mitjançant qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright.

PRIMER AMOR

I

1

ABANS SOLIA MIRAR DES del tren cases com aquesta: darrere el terraplè cobert d'heura, amb els totxos típics de Londres i les finestres de guillotina. Això era arribant a l'estació d'Euston. La part del darrere d'aquest pis, és a dir, el dormitori, la cambra de bany i l'estudi de l'Edwyn, miren cap a les vies, just passat el veïnat de West Brompton.

Fa divuit mesos que soc aquí, però fins fa molt poc encara tenia les meves caixes al magatzem. A la consigna també hi havia l'arxivador metàl·lic mig ple de documents vells, correspondència, unes quantes fotografies. Em vaig passar tota una tarda desembalant-ho tot a la nova llibreria raconera i decidint què hi volia guardar.

En els primers temps després de mudar-me i, abans d'això, quan venia de visita (em sembla que vaig estar aquí tres vegades), al vespre esperava que tornés l'Edwyn: dempeus entre les finestres, observant les ombres de fora. Aquesta renglera de cases és curta i forma un arc, interromput pels trencallums i per les columnes dels porxos; de nit hi ha més circulació, però les voreres no estan mai gaire concorregudes. Des d'Earl's Court el trànsit de gent era molt escàs, però finalment apareixia ell: el cabell ros sobresortint de sota una gorra negra i plana, l'abric gris onejant, la motxilla rònega al damunt de l'espatlla. A la mà que tenia lliure sempre hi duia una ampolla agafada pel coll i ben embolicada amb una bossa de plàstic de ratlles.

Últimament, sé que ha arribat a casa quan sento l'andana de tos al rebedor. Surto a rebre'l, ens amanyaguem i després jo llegeixo l'*Standard* mentre ell es canvia. Al llarg del vespre no parlem gaire, però som molt afectuosos. Quan ens fem moixaines a l'entrada, i després a la cuina, jo faig sorollets —petits sons reconfortants— amb la gola i ell fa el mateix. I de nit, quan ens acaronem al llit, em diu «T'estimo tant!» o bé: «Ets una personeta molt encantadora». També ens diem sobrenoms: abans de banyar-me, jo soc un «parrusset pudós», però després, embolicada amb la tovallola, soc el «parrusset net i polít»; si porto el peto em converteixo en «Ei, tu, bosquerol!», i quan em desperto i sent el meu alè em converteixo en la seva «pileta de compost» o en una «petita coliflor». Als matins, l'Edwyn no para de petonejar-me amb vehemència.

És clar que també m'ha dit altres sobrenoms.

—Perquè ho sàpigues —em va dir l'any passat—, no penso passar-me tota la vida amb una bruixa. T'ho dic perquè ho sàpigues. Una bruixa peixatera amb una cara que sembla un putó cul al qual... hagin tirat per sobre *àcid* de color verd.

I també:

—Si em trobes tan menyspreable ja pots *fotre el camp* —va continuar, amb els peus separats i els punys closos, clavant una mirada assassina vers el sofà on sec—. T'has de comprometre amb el *projecte*, Neve, o *fotre el camp*.

—Què?

—T'has de comprometre... amb... el *projecte*... o... *fotre el camp*!

—Què és això del «*projecte*»?

—El *projecte* no m'està matant! El *projecte* no se m'està ficant dins del cap per fer-me sentir sempre com una merda!

Això m'ho va dir cridant mentre se n'anava al dormitori. Al cap de vint minuts exactes (amb les galtes enceses, vaig estar controlant el temps amb el rellotge de la cuina) va tornar.

—Suposo que no se t'ha passat pel cap que soc un desgraciat... —va dir amb aire sepulcral però alhora amb menyspreu—. Però *evidentment* —va continuar— *accepto* que la teva visió del món sigui molt més sofisticada que la meva! Tens una visió del món molt més profunda, perquè et dediques a recopilar les *visions* d'altra gent. Saps moltes més coses del món, ja que has estat a l'*atur*, al *nord*, *evidentment!*

Cridava molt, en aquella època. Les nits es feien llargues quan la seva agitació, els tremolors i les mirades de reüll confluien en una força terrible. Probablement ens estàvem adaptant, dues persones que havien tingut l'expectativa, fins i tot el propòsit, de viure soles. D'adulta jo no havia viscut mai amb ningú, no tenia ni idea del que això podia arribar a revelar sobre mi. El que sí que recordo perfectament és que aquelles primeres discussions ens arrossegaven fins al seu món ideal, el seu món simbòlic, i que m'espantava comprovar que em tocava (o així és tal com ho considerava jo) fer el paper d'estaferm, un ninot embolcallat de coloraines i eslàgans que jo mateixa era incapaç de veure.

L'Edwyn és alt, fa més de metre vuitanta, i de vegades aquestes estances semblen massa petites per a ell. Sovint, especialment quan anàvem a remar, encongia el cos, arrodonint les espatlles i abaixant el cap. Caminava amunt i avall pel pis i a continuació feia una pausa, com si es trobés davant dels focus d'un escenari, i començava a fer un dels seus monòlegs i a proclamar el seu credo, que era (i és) «La llibertat és el que compta». Continuava preguntant-se, vacil·lant i sorprès, com era que s'havia deixat atrapar d'aquella manera (volia dir per què havia acabat embolicant-se amb mi) i quan m'adreçava la paraula ho feia d'una manera abstracta, amb conjectures estranyes i disquisicions sobre qui era jo i què pensava. «Ja sé que odies la gent que no s'ha criat amb ajudes socials», deia, i si jo protestava no en feia cas, o ni tan sols em sentia, i seguia

clavant-me el discurs amb un sarcasme creixent: «Ja sé que no pots suportar la gent que no ha crescut enmig de la *misèria*, vivint de la caritat pública».

Arribava un moment en què, d'alguna manera, jo acabava abandonant el cos. Era incessant, encadenava les frases una darrere l'altra: no tenia cap manera d'intervenir-hi, era com intentar parlar amb una paret.

Després, l'Edwyn insisteix que, segons ell, soc jo qui intenta anihilar-lo. Quina cosa més estranya, oi?

La diferència entre nosaltres dos, que jo maldava per tenir sempre present, era que l'Edwyn realment se sentia amenaçat. Tenia un problema greu al cor. Una operació. Havia de perdre molt de pes i deixar de fumar. Quan ens vam conèixer, la situació s'havia estabilitzat, però em va dir que ja no se sentia segur, que no s'hi sentiria mai més. També li havien començat a fer molt de mal les articulacions. Fibromiàlgia, vam esbrinar al cap d'un temps. «És un càstig per alguna cosa que he fet», grunyia, sentint-se amenaçat. O bé es passava l'estona somicant i em mirava amb ulls espantats quan m'asseia al costat.

L'Edwyn es va criar prop de la vila d'Isleworth, fill únic. Una vegada em va indicar on era casa seva i el parc on jugava. Gairebé cada diumenge, si no plou, anem passejant cap a aquella zona: agafem el caminet a la vora del riu i el creuem a Putney. Ens agafem de la mà, ens aturem per donar menjar als ànecs i a les fotges que neden calmosament, admirem els gossos més espavilats que ens trobem. M'agrada sentir com l'Edwyn parla de quan era petit. M'explica que quan tenia tres anys, o potser quatre, era un nen neguitós que tenia por d'allunyar-se de la seva mare. Però després corria a saludar els trens que passaven pel costat del jardí. «Corria envers la vida!», diu. Més endavant, a l'escola va fundar un club de natura, al qual

admetia ajudants, però cap altre membre. És clar, no eren de fiar. També recordo un error de caire romàntic: va regalar mig ou de Pasqua a cadascuna de les dues nenes de la classe que li anaven al darrere, aterrit només de pensar que si en preferia una es guanyaria l'antipatia de l'altra.

—No, no hi van donar importància —em va explicar, seriosament, anhelant—. Vaig passar de tenir-ne dues a no tenir-ne cap!

El pis vell dels meus pares era també a l'oest de Londres, a Chiswick. L'he buscat al mapa, passant el dit suaument per l'estoreta tàctil i navegant al voltant de Spencer Road fins a anar a parar a Gonyah Court, que resulta ser un petit bloc de pisos entre dues torres d'un aspecte més sòlid de color beix rosat. Soc capaç d'imaginar com era la sala d'estar, ja que n'havia vist una foto, però no recordo res més.

Els diumenges sempre els dediquem a la feina. Jo m'installo al sofà. L'Edwyn baixa els papers del seu estudi. Amb el cul d'una copa de vi i sempre amb un mocador o dos fets un manyoc (a l'oficina l'anomenen «el Noi del Klínex», diu), s'asseu a la taula del menjador amb les cames encreuades. Al seu davant hi ha el ciri gruixut que encenem a l'hora de sopar i la capseta de llauna on guardem els mistos i que porta el nom «ALLUMETTES». De vegades se li aixequen els dits recarbolats de la mà dreta —com els martellets d'un piano, suposo.